

Arrest

nr. 344 613 van 9 april 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54, 3^e verdieping
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het tussenarrest van 3 juni 2025 met nr. 327 582 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2025.

Gelet op het tussenarrest van 4 september 2025 met nr. 332 202 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DER HAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 18 september 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 16 november 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een 18 jaar oude Afghaan te zijn, Pashtoun te zijn van etnische origine en soennitisch moslim te zijn. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Poulat Khan – ook wel Mahreb Poulat – genoemd, district Maidan Shar, in de provincie Maidan Wardak.

Toen u 9 of 10 jaar oud was, geraakte uw familie verwickeld in een grondconflict met de paternale neef van uw vader, [W.] – lid van de taliban. Het conflict ging over de grond die achter het huis van [W.] gelegen was. Hij wou de grond van jullie kopen, maar uw familie stemde hier niet mee in. [W.] nam de grond toch in en begon hierop te bouwen. Toen uw grootvader bij de grond passeerde, zag hij dat er door [W.] op gebouwd werd en ontstond er een ruzie. Er werd een steen naar uw grootvader gegooid. Hij werd geraakt en overleed. Uw broers die wat later toekwamen hebben [W.] geslagen. Uw familie ontving bedreigingen. Ook vond een jirga plaats waarin besloten werd dat jullie niet alleen jullie huis en de grond moesten verlaten, maar jullie moesten ook de regio verlaten. Enkele dagen later besloot uw familie naar Pakistan te verhuizen.

In Pakistan trachtte de khari van de madrassa u te rekruteren. Uw vader verbood u nog naar de madrassa te gaan, waarop de khari uw vader belde om te vragen waarom u niet meer naar de madrassa kwam. Uw familie werd niet met rust gelaten, waarop uw vader besloot dat u Pakistan moest verlaten.

In oktober 2021 verliet u Pakistan. Na een reis van 10 of 11 maanden kwam u op 11 augustus 2022 aan in België. Op 16 augustus 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de personen waar uw familie problemen mee heeft; uw familieleden die lid zijn van de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele Afghan Citizen Card neer, alsook de badge van uw school in België, uw kaart van de madrassa in Pakistan, uw afstudeercertificaat van de madrassa in Pakistan en een certificaat van het onderwijs dat u genoot in Pakistan. Daarnaast legt u kopieën voor van de Afghan Citizen Cards van uw familieleden alsook een foto vanop het moment dat u afstudeerde van de madrassa in Pakistan. Na afloop van het persoonlijk onderhoud, maakte u de link naar uw Facebookprofiel over.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u bij registratie van uw verzoek om internationale bescherming een niet-begeleide minderjarige vreemdeling was. U kreeg een voogd toegewezen om u bij te staan doorheen uw asielpcedure. Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er geen concrete aanwijzingen meer aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u op 5 juli 2023 meerderjarig werd.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend door het CGVS, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de mensen waar u problemen mee heeft; uw familieleden die lid zijn van de taliban. Er kan omwille van onderstaande redenen echter geen geloof gehecht worden aan het asielaanvraagstuk waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst moeten enkele pertinente opmerkingen gemaakt worden wat betreft uw identiteit en uw leeftijd.

Zo staat u in Bulgarije niet gekend als [T.J.K.], maar als [O.H.D.] (Dublin Unit Bulgaria). U hiermee geconfronteerd, stelt u dat u niet in Bulgarije wou blijven en daarom een andere naam opgaf (CGVS p. 4). Deze verklaring vergoelijkt niet waarom u een andere identiteit zou opgeven; van een verzoeker om internationale bescherming wordt namelijk verwacht dat deze ten allen tijde consistente en waarheidsgetrouwde verklaringen aflegt. Het feit dat u in het buitenland de asielinstanties bewust misleidt, maakt dat er ook in België ernstig getwijfeld wordt aan uw geloofwaardigheid.

Ook staat u in het buitenland gekend onder verschillende geboortedata. Zo staat u in Frankrijk geregistreerd met geboortedatum 30 december 1998 (Ministère De L'intérieur). Op Bulgaarse documenten staat dan weer dat u geboren zou zijn op 13 januari 2006 (Dublin Unit Bulgaria). Er kan besloten worden dat u onderweg niet consequent dezelfde leeftijd verklaarde. De verschillende geboortedata maken dat uw geloofwaardigheid reeds bij voorbaat aangetast is.

Ook merkt het CGVS op dat uw administratieve geboortedatum in België 05 juli 2005 is, terwijl op uw Afghan Citizen Card dan weer te lezen staat dat u op 22 april 2005 geboren bent.

In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd en identiteit. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw leeftijd en het CGVS in het ongewisse laat over uw ware identiteit, wat relevante elementen zijn voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Wat betreft uw problemen in Afghanistan – het grondconflict - kan geen vrees in uw hoofde besloten worden.

Allereerst komt uw geloofwaardigheid ernstig in het gedrang wanneer blijkt dat u als minderjarige een compleet ander asielrelaas voorlegde wanneer u gevraagd werd naar uw motief voor de immigratie naar België. Zo antwoordde u dat uw vader in het leger zat en vermoord werd in de strijd tegen de taliban. Nadien zou uw broer verdwenen zijn en ontving u doodsbedreigingen; u moest deelnemen aan de activiteiten van de taliban (Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling). Deze verklaringen staan in sterk contrast met de verklaringen die u bij DVZ en op het CGVS aflegde; hier had u het namelijk over een grondconflict dat uw familie had met uw oom; ook taliban lid (vragenlijst CGVS – vraag 5 & CGVS p. 8). Ook blijkt uit de familiesamenstelling die u bij DVZ verklaarde dat uw vader tot op heden nog steeds in leven is (verklaring DVZ – vraag 16A), terwijl uit uw eerste verklaringen blijkt dat hij vermoord werd in de strijd tegen de taliban. U vergoelijkt de discrepanties in uw verklaringen door te stellen dat u op het moment van uw eerste verklaringen op straat leefde. Mensen hadden u misleid en u had mentale problemen; u weet niet meer wat u toen zei. (CGVS p. 14). U laat het echter na medische documenten neer te leggen die uw mentale toestand op het moment van uw interview staven, wat maakt dat er niet geconcludeerd kan worden dat u in niet in staat was waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen. Bovendien bent u zelf verantwoordelijk voor de inhoud van de door u afgelegde verklaringen. U weet de bijzonder frappante verschillen tussen uw asielmotieven niet te vergoelijken, wat maakt dat uw geloofwaardigheid sterk aangetast is.

Ook is er een verschil op te merken tussen de verklaringen die u bij DVZ en op het CGVS aflegde. Waar u bij DVZ verklaarde dat uw grootvader doodgeschoten werd door de neef van uw vader, blijkt op het CGVS dan weer dat uw grootvader stierf omdat [W.] een steen naar hem gooide (CGVS p. 8); een compleet andere doodsoorzaak. Uw inconsistente verklaringen maken opnieuw dat uw geloofwaardigheid in het gedrang komt.

Hoewel rekening dient te worden gehouden met uw jeugdige leeftijd op het moment van het grondconflict – u was toen 9 of 10 jaar oud - kan uw jonge leeftijd uw beperkte en eerder oppervlakkige verklaringen over het dispuut niet vergoelijken. U gevraagd wat meer te vertellen over het conflict doet u een beknopte uiteenzetting van de feiten. Wanneer u bijvragen gesteld worden, steekt u het gebrek aan kennis vaak op het feit dat u te jong was. Echter heeft u tot op heden nog steeds contact met uw Afghaanse familie (CGVS p. 5). U had dus de mogelijkheid u beter te informeren over het conflict - de kern van uw asielrelaas – hetgeen u naliet te doen. Daarnaast bent u ook weinig precies wat de locatie en de grootte van de grond betreft; zo was de grond dichtbij het huis van [W.] en was de grond groot. Wat de waarde van de grond was, weet u het CGVS ook niet te vertellen (CGVS p. 13). Verder weet u ook op geen enkele manier te staven dat de uw familie de rechtmatige eigenaar van de grond was, gezien u geen eigendomsakte weet voor te leggen. Uw verklaringen betreffende het grondconflict berusten louter op blote beweringen die niet geverifieerd kunnen worden. Gezien uw geloofwaardigheid reeds eerder sterk aangetast werd, volgt dat er ook weinig geloof gehecht kan worden aan het grondconflict.

Voorts dient opgemerkt te worden dat, hoewel u enige tijd in Pakistan gewoond heeft, uw nood aan internationale bescherming dient te worden onderzocht ten aanzien van uw land van nationaliteit, namelijk Afghanistan. De problemen uit Pakistan, alsook alle Pakistaanse documenten, dragen niet bij ter staving van uw vrees in Afghanistan, waardoor deze buiten beschouwing gelaten worden.

Daarnaast is het loutere gegeven dat u enige tijd in Pakistan hebt verbleven niet voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofde. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De Taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

Bovendien ging u twee jaar lang naar school in Afghanistan (CGVS p. 14) en volgde u zo'n 2 of 3 jaar religieuze lessen aan de madrassa (CGVS p. 5). Daarnaast heeft u tot op heden nog steeds contact met uw Afghaanse familie in het Pashtou en heeft u zelfs een online relatie met een Afghaanse meisje (CGVS p. 4-6). Ook in Pakistan bleef u contact hebben met Afghanen: u woonde er samen met uw familie en zat er met Afghanen in de klas en in de madrassa (CGVS p. 7 en 10). Daarnaast stelt u ook in het centrum contact te hebben met landgenoten (CGVS p. 15). Ook uit uw Facebookprofiel blijkt dat u – afgaand op namen en profielfoto's – nog steeds contact heeft met Afghanen (zie blauwe map). Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.

Uw nood aan internationale bescherming wordt overigens ook ondermijnd door uw selectiviteit in het Europese land dat uw verzoek mocht behandelen. U gevraagd of u onderweg een verzoek om internationale bescherming indiende, geeft u een negatief antwoord. Hierop wordt u geconfronteerd met het feit dat uw vingerafdrucken in Bulgarije, Oostenrijk en Frankrijk genomen werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming. U blijft echter volhouden dat geen verzoek indiende; uw vingerafdrucken werden steeds met geweld genomen (CGVS p. 15) – een bewering die u echter niet weet te staven. Uw EUODACHit bewijst het tegendeel: uw vingerafdrucken werden genomen in kader van een verzoek om internationale bescherming. Dat u deze landen heeft verlaten zonder het antwoord op uw verzoek om internationale bescherming af te wachten, ondermijnt volledig de oprechtheid van uw nood.

Naast de eerder besproken documenten legt u ook de badge van uw school in België neer. Deze badge staft louter dat u in België naar school gaat, maar draagt niet bij ter ondersteuning van uw asielrelaas.

Aldus heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kan u evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;

(iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten

die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hadden met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022,

beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 9 of 10-jarige leeftijd (of ouder gezien uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw leeftijd) in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien ging u twee jaar lang naar school in Afghanistan (CGVS p. 14) en volgde u zo'n 2 of 3 jaar religieuze lessen aan de madrassa (CGVS p. 5). Daarnaast heeft u tot op heden nog steeds contact met uw Afghaanse familie in het Pashtou en heeft u zelfs een online relatie met een Afghaanse meisje (CGVS p. 4-6). Ook in Pakistan bleef u contact hebben met Afghanen: u woonde er samen met uw familie en zat er met Afghanen in de klas en in de madrassa (CGVS p. 7 en 10). Daarnaast stelt u ook in het centrum contact te hebben met landgenoten (CGVS p. 15). Ook uit uw Facebookprofiel blijkt dat u – afgaand op namen en profielfoto's – nog steeds contact heeft met Afghanen (zie blauwe map). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van *“artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna “wet van 15 december 1980), artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna “EVRM”), de motiveringsplicht zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichtingen van zorgvuldigheid, redelijkheid en vertrouwensbeginsel”*.

Vooreerst uit verzoeker kritiek op de motieven van de bestreden beslissing inzake zijn vluchtrelaas en tracht hij deze te weerleggen, met name voor wat betreft zijn identiteit en leeftijd, het grondconflict, zijn verblijf in Pakistan en zijn gedrag sinds zijn aankomst in Europa.

Vervolgens stelt verzoeker te zijn verwesterd en daardoor een risico te lopen op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

Ten slotte gaat verzoeker in op de humanitaire situatie en de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker via consulteerbare weblinks naar landeninformatie. Ter ondersteuning van zijn verzoekschrift verwijst hij nog naar een OSAR-rapport van 26 maart 2021.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verzoeker maakt op 12 mei 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvullende nota over waarin hij ingaat op zijn verwestering, de actuele mensenrechten- en veiligheidssituatie alsook de humanitaire situatie in Afghanistan. Hij voegt volgende stukken toe:

“1) Getuigenissen-

a. Verzoeker

b. V.L. vriendin van verzoeker

c. R.V.

d. D.H.

e. S.G.

f. S.C.

g. M.S.

h. N.S.

2) Schooldocument

3) Werkdocumenten

4) Foto's met vriendin

5) Foto's in België”

Doorheen zijn aanvullende nota verwijst verzoeker via consulteerbare weblinks naar landeninformatie.

3.2. De verwerende partij maakt op 6 augustus 2025 overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022,
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022,
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023,
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022,
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023,
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023,
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024,
- EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024,

- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025.

4. Voorafgaand

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

4.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.3. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot

de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Geneve tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van boven-bedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Hoewel de verwerende partij in de bestreden stelt dat verzoeker het CGVS in het ongewisse laat over zijn ware identiteit, kan nergens in de bestreden beslissing worden gelezen dat verzoekers Afghaanse nationaliteit uitdrukkelijk wordt betwist. Integendeel, in de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“uw nood aan internationale bescherming dient te worden onderzocht ten aanzien van uw land van nationaliteit, namelijk Afghanistan”*.

Verzoeker werd verder bij aankomst in België geregistreerd als een niet-begeleide minderjarige verzoeker om internationale bescherming en kreeg een voogd toegewezen. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 8 september 2022 blijkt dat de voogdij een einde nam op 5 juli 2023.

Dat verzoeker in België, Bulgarije en Frankrijk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd en dat de administratieve geboortedatum in België van 5 juli 2005 niet overeenstemt met de geboortedatum van 22 april 2005 op zijn Afghan Citizen Card, doet geen afbreuk aan de beslissing van de dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling van 8 september 2022. In het kader van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 25 augustus 2022, werd besloten dat de medische test aantoont dat verzoeker jonger dan 18 jaar kan zijn (AD CGVS, stuk 8, beslissing Dienst Voogdij, FOD Justitie, 8 september 2022). De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken, wat hier niet het geval is. Deze beslissing inzake verzoekers leeftijdsbepaling is dan ook

definitief. Ten aanzien van de verwerende partij en de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast en dus moet worden aangenomen dat verzoeker voor 5 juli 2023 minderjarig was.

5.3. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift, aanvullende nota en ter terechtzitting, onder meer, een vrees aan voor de taliban als terugkeerder uit Europa en wegens zijn verblijf in Europa. Hij verwijst naar zijn verwestering en de daaruit voortvloeiende vrees om bij een terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban, die hem zullen beschouwen als “afvallige”. Verzoeker benadrukt dat hij Afghanistan heeft verlaten op 9 à 10-jarige leeftijd richting Pakistan, dat hij in augustus 2022 in Europa, in casu België, is toegekomen als minderjarige en wijst op zijn verblijf alhier, waar hij beslissende jaren voor de constructie van zijn identiteit en wereldbeeld heeft doorgebracht. Hij heeft zich aangepast aan een Westerse levensstijl, heeft tijd gehad om zich aan te passen aan de Westerse wereld, aan een Westerse manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan omwille hiervan te worden blootgesteld aan vervolging door de taliban en de Afghaanse samenleving.

In de bestreden beslissing wordt het asielmotief van een vrees voor vervolging wegens een terugkeer uit het Westen, een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering reeds besproken. De verwerende partij stelt dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging en dat evenmin blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd. De verwerende partij motiveert verder nog: *“Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 9 of 10-jarige leeftijd (of ouder gezien uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw leeftijd) in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien ging u twee jaar lang naar school in Afghanistan (CGVS p. 14) en volgde u zo'n 2 of 3 jaar religieuze lessen aan de madrassa (CGVS p. 5). Daarnaast heeft u tot op heden nog steeds contact met uw Afghaanse familie in het Pashtou en heeft u zelfs een online relatie met een Afghaans meisje (CGVS p. 4-6). Ook in Pakistan bleef u contact hebben met Afghanen: u woonde er samen met uw familie en zat er met Afghanen in de klas en in de madrassa (CGVS p. 7 en 10). Daarnaast stelt u ook in het centrum contact te hebben met landgenoten (CGVS p. 15). Ook uit uw Facebookprofiel blijkt dat u – afgaand op namen en profielfoto's – nog steeds contact heeft met Afghanen (zie blauwe map). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.”* De verwerende partij besluit dat niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden, maar dat deze vrees moet geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden.

Verzoeker betwist deze analyse in het verzoekschrift, in zijn aanvullende nota en ter terechtzitting. Hij voert argumenten aan, verschaft bijkomende stukken en legt ter terechtzitting verklaringen af ter ondersteuning van zijn voorgehouden (toegeschreven) verwestering.

5.4. De Raad stelt hierbij vast dat de bestreden beslissing reeds dateert van 16 november 2023.

In deze dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vervolgingsvrees op wegens verzoekers verblijf in Europa. De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar ook een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoeker. Het is immers een algemeen principe dat bescherming niet alleen moet worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

In dit verband merkt de Raad op dat hij ertoe is gehouden een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden te voeren, wat impliceert dat hij zowel de elementen moet onderzoeken waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als deze die zich hebben aangediend nadat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft vastgesteld, zoals nieuwe elementen die aan het licht zijn gekomen nadat de bestreden beslissing is vastgesteld (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, pt. 106-113).

Het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming moet gebeuren in het licht van recente en relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, van de meest recente landeninformatie inzake de huidige situatie in Afghanistan en verzoekers volledige en huidige individuele omstandigheden.

5.5. Beschermingsverzoeken gebaseerd op een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen immers verband houden met de vervolgingsgronden politieke overtuiging, godsdienst of

het behoren tot een specifieke sociale groep. Er is heden rechtspraak van het Hof die meer verduidelijking geeft omtrent de uitlegging van deze vervolgingsgronden.

In dit verband wordt het volgende aangestipt.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft over een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt.

De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, *Migracijos departamentas*, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip 'politieke overtuiging' vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, pt. 36-37 en 46, 49).

Het begrip 'godsdienst' omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofs-overtuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediens ten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (artikel 48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, pt. 63 en HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ 29 mei 2018, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, pt. 44, en HvJ 10 juli 2018, C-25/17, *Tietosuojavaltuetettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, pt. 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, pt. 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormen bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, pt. 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, pt. 80).

Inzake de vervolgingsgrond 'behoren tot een specifieke sociale groep' oordeelde het Hof dat een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke

achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor hun identiteit of morele integriteit dermate fundamenteel is dat van hen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, pt. 89).

Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot de vervolgingsgrond behoren tot een specifieke sociale groep in artikel 10, lid 1 onder d) van richtlijn 2011/95/EU sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 34). Krachtens artikel 10, lid 2 van richtlijn 2011/95/EU maakt het daarbij niet uit of de verzoeker in werkelijkheid de godsdienstige, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem of haar door de actor van vervolging worden toegeschreven.

Het Hof oordeelde ook dat vrouwen, daaronder begrepen minderjarige vrouwen, die als gemeen-schappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen mannen en vrouwen, al naargelang de omstandigheden in het land van herkomst, kunnen worden geacht te behoren tot een specifieke sociale groep. Deze vereenzelving hoeft niet noodzakelijk uit politieke of religieuze motieven voort te komen opdat er sprake zou zijn van vervolging in de zin van artikel 10, lid 1 onder d) van richtlijn 2011/95/EU maar kan in voorkomend geval ook worden opgevat als een grond van vervolging die verband houdt met religieuze of politieke overtuigingen (HvJ 11 juni 2024, C-646/21, K, L tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, pt. 51-52). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat ook mannen, daaronder begrepen minderjarige mannen, in die omstandigheden kunnen worden geacht te behoren tot een specifieke sociale groep en dat dergelijke vereenzelving ook voor hen kan worden opgevat als een grond van vervolging omwille van religieuze of politieke overtuigingen.

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, pt. 48-50 en 54-55), redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek mutatis mutandis ook is vereist in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.6. Zoals reeds aangehaald, moet verzoekers nood aan internationale bescherming ook worden onderzocht in het licht van actuele en objectieve landeninformatie inzake zijn land van nationaliteit en rekening houdend met zijn individuele omstandigheden.

Op basis van de actuele en objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan in dit verband volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als

gesloten. Afgaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 24). Het MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het 'westers' seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 94, 101; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-regering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 hebben de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds werden afgedwongen, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering zijn verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte

gedoogd – en nationale en internationale ngo's moeten hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen. Verder is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 24).

De de facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de facto-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de facto-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van het MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de facto autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kunnen MPVPV-personeelsleden regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en die niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afdgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. Het MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding

gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1).

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Zo registreerde UNAMA 179 gevallen van lijfstraffen in de drie maanden van april tot juni 2024. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 47). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook wegens het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door leden van het MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022). Er zijn ook taliban-aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8

december 2021 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afgaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben de facto-immigratieambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de facto-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55; *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) *“Focus Afghanistan. Return from abroad”* van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het *“Immigration Department”*, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse Zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de de facto-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet leidt tot problemen met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als *“poor guys”* of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afgaanse de

facto-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36). De *facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen daarom gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *“verwesterd”* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *“verraders”* of *“ongelovigen”*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen, gelet op het geheel van voorliggende landeninformatie, de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, worden bijgetreden (EUAA *“Country guidance: Afghanistan”*, mei 2024, p. 52-61). Daarin worden volgende risicoprofielen aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance: Afghanistan” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.7. De Raad stipt aan dat bovenstaande analyse van de algemene situatie in Afghanistan is gebaseerd op recentere en meer volledige landeninformatie die niet voorlag ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing op 16 november 2023.

Uit deze geactualiseerde landeninformatie blijkt dat, na de machtsovername door de taliban, het talibanbeleid verder is geëvolueerd en verscherpt, met name een zuivering van de Afghaanse samenleving nastreeft waarbij het land evolueert naar een theocratische politiestaat met zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die toezien op de regulering van het dagelijkse leven volgens de sharia.

De Raad oordeelt bijgevolg dat in deze gewijzigde en huidige context de beoordeling in de bestreden beslissing onvoldoende de actuele risico’s weerspiegelt waarmee personen worden geconfronteerd die als “verwesterd” worden beschouwd, of die zich niet houden aan de strikte regels en beperkingen die onder het huidige regime in Afghanistan gelden. Evenmin is de Raad ervan overtuigd dat in deze gewijzigde en huidige context de beoordeling in de bestreden beslissing voldoende rekening houdt met de actuele en specifieke omstandigheden van verzoeker.

De Raad herhaalt dat de de facto-overheden in Afghanistan een bijzonder strikte, bijna draconische, versie van de shariawetgeving handhaven. Zij hanteren een strikte morele code en sociale controle in overeenstemming met hun interpretatie van de sharia en hebben strenge gedragsregels en talrijke verboden en voorschriften opgelegd die erop zijn gericht activiteiten te voorkomen die zij als on-islamitisch of ongepast beschouwen, onder meer via de zgn. moraliteitswet. Hoewel vrouwen het zwaarst worden getroffen door de onderdrukking, worden ook mannen getroffen door dit repressieve regime dat bijna elk aspect van het leven dicteert. Uit de landeninformatie volgt dat de de facto-overheden zijn uitgerust met brede en discretionaire bevoegdheden om de door hen opgelegde regels en beperkingen te handhaven en dat zij handelen op willekeurige en onvoorspelbare wijze (“The de facto state administration has been described as working in arbitrary and unpredictable ways”, EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 31). Het niet naleven van instructies of verboden kan leiden tot detentie en zware straffen, waaronder geseling en andere lijfstraffen, ook voor relatief kleine overtredingen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 46-48).

Uit de landeninformatie volgt verder dat de de facto-overheden actief toezien op de naleving van bestaande richtlijnen en beperkingen, bijvoorbeeld door mensen in openbare ruimtes te controleren, het bijwonen van gebeden te monitoren, telefoons, voertuigen en woningen te doorzoeken, en door gebruik te maken van surveillancetechnieken (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 30-44). Hoewel er sprake is van inconsistenties en lokale variaties, blijkt uit de landeninformatie ook een algemene tendens naar strengere handhaving en een grotere eis tot conformiteit met de regels, evenals een steeds uniformere toepassing in het hele land (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 31).

In de landeninformatie zijn er ook indicaties die wijzen op sterke druk binnen gemeenschappen om conservatieve islamitische praktijken te volgen en strikte sociale controle uit te oefenen, waaronder meldingen dat leden van de gemeenschap elkaars gedrag actief in de gaten houden en niet-naleving van de richtlijnen en beperkingen van de taliban rapporteren. Zo kan in het Ambtsbericht van 2023 worden gelezen dat *“Personen die gezien konden worden als ‘verwesterd’, konden bedreigd worden door de Taliban, familieleden of burens.”* En *“In het Islamitische Emiraat bestond veel sociale controle op het belijden van godsdienst. [...] Ook controleerden mensen elkaar of zij wel gaan bidden.”* (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 85, 92).

De landeninformatie geeft geen volledig duidelijk beeld van de situatie in Afghanistan voor terugkeerders uit Europa, wat mogelijk is te wijten aan het beperkte aantal gegevens over dergelijke terugkeer, met name wat betreft onvrijwillige terugkeer. De landeninformatie geeft evenwel aan dat personen die worden geacht religieuze, morele en/of maatschappelijke normen te hebben overtreden, zelfs wanneer die overtreding in het buitenland plaatsvond, en personen die worden gezien als beïnvloed door buitenlandse waarden, ook wel aangeduid als “verwesterd”, een risico kunnen lopen op mishandeling door de taliban, familieleden of burens.

5.8. Ten slotte moeten verzoekers huidige persoonlijke situatie en volledige individuele omstandigheden in acht worden genomen. Verzoekers individuele omstandigheden kunnen immers zijn geëvolueerd sinds het nemen van de bestreden beslissing en/of er kan heden een beter zicht zijn op zijn individuele omstandigheden dan ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing van 16 november 2023, wat een impact kan hebben op de mate van (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) normoverschrijding. Immers is de mate van (toegeschreven) verwestering evolutief.

Zoals aangestipt in punt 5.2. van dit arrest werd in het kader van een leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 25 augustus 2022, besloten dat de medische test aantoonde dat verzoeker jonger dan 18 jaar kan zijn (AD CGVS, stuk 8, beslissing Dienst Voogdij, FOD Justitie, 8 september 2022). De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Ten aanzien van de verwerende partij en de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast en moet dus worden aangenomen dat verzoeker voor 5 juli 2023 minderjarig was, zoals ook volgt uit de beslissing van de Dienst Voogdij. Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen over zijn leeftijd heeft afgelegd doet hier geen afbreuk aan.

In het verlengde van de leeftijdsbepaling werd verzoekers geboortedatum in juli 2005 vastgesteld. Dit is ook de geboortedatum die de verwerende partij doorheen het administratief dossier hanteert en vermeldt in haar aanvullende nota.

Verzoeker verklaarde dat hij Afghanistan heeft verlaten op 9 à 10-jarige leeftijd. De verwerende partij meent dat dit ook een hogere leeftijd kan zijn geweest, gelet op verzoekers ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn leeftijd. Dat verzoeker geen consistente verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd, impliceert echter op zich niet dat zijn verklaringen over de leeftijd waarop hij Afghanistan heeft verlaten daarom ook ongeloofwaardig zijn. De Raad ziet bijgevolg geen reden om te twifelen aan verzoekers verklaring dat hij op 9 à 10-jarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten, die hij zowel op de DVZ als op het CGVS consistent herhaalde (Verklaring DVZ 3 april 2023, nr. 10; NPO, p. 5).

De Raad neemt dan ook aan dat verzoeker rond het jaar 2015, aldus ruim voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021, naar Pakistan verhuisde. Dat verzoeker enige tijd in Pakistan verbleef, wordt niet betwist.

Verzoeker verliet Pakistan volgens zijn verklaringen in oktober 2021 (NPO, p. 14), hij was toen 16 jaar oud, en kwam na een reis van 10 tot 11 maanden als niet-begeleide minderjarige in België aan in augustus 2022. Bij aankomst in België diende hij op 16 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in en kreeg hij toen, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd toegewezen.

Momenteel is verzoeker twintig jaar oud, is hij langer dan tien jaar afwezig uit Afghanistan en verblijft hij inmiddels ook meer dan drie jaar in België. Verzoeker heeft aldus geen recente ervaring van het leven in Afghanistan. Zijn ervaring van het leven in Afghanistan, al dan niet in aanwezigheid van de taliban, is beperkt tot deze van een kind.

Dat verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op 9 à 10-jarige leeftijd en zijn vertrek uit Pakistan op 16-jarige leeftijd opgroeide in de Afghaanse gebruiken, waarden en normen zoals ze bestonden voor de machtsovername door de taliban en daardoor deels is gevormd, neemt verder niet weg dat hij ook een groot deel van zijn (minderjarige) adolescentie en jongvolwassenheid buiten Afghanistan/Pakistan en in Europa heeft doorgebracht.

Verzoeker was nog steeds jong bij aankomst in België, met name 17 jaar oud, zodat de impact van dit verblijf, het vormen van zijn wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, niet kan worden

geminimaliseerd. Verzoeker heeft een belangrijke periode in zijn vormende jaren, die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, in België, een gesecculariseerde samenleving, doorgebracht.

Wat betreft de invulling van verzoekers verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, met name zijn traject, activiteiten en (sociale) ontwikkeling alhier, liggen er heden meer elementen voor dan ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing van 16 november 2023. In het rechtsplegingsdossier zijn er verschillende getuigenverklaringen van personen met uiteenlopende profielen die verzoeker doorheen zijn traject in België hebben begeleid, alsook stukken die verzoekers verschillende activiteiten alhier staven. Daar het gaat om verschillende stukken die verzoekers omstandigheden gedurende een zekere tijdsperiode bestrijken alsook getuigenissen afkomstig van personen met verschillende profielen, kan hieraan bewijswaarde worden gehecht. Verzoeker biedt middels de verschillende stukken en zijn verklaringen ter terechtzitting een duidelijk zicht op de wijze waarop hij invulling geeft aan zijn leven in België en de mogelijke impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op zijn handelingen, gedragingen en opvattingen alsook de mate waarin zijn activiteiten in België ertoe zouden kunnen leiden dat hij door de de facto-overheid in Afghanistan, dan wel de lokale gemeenschap als verwesterd zal worden beschouwd/gepercipieerd of als iemand die de sociale, morele of religieuze normen heeft overschreden.

Uit de stukken van het administratief dossier, het verzoekschrift, verzoekers aanvullende nota en de verklaringen ter terechtzitting, blijkt immers wat volgt.

Verzoeker ging in België één jaar naar school en volgde een opleiding tot chauffagist (aanvullende nota, stuk 2; verklaringen terechtzitting). Een leerkracht DASPA geeft in een brief van 26 januari 2024 aan dat verzoeker nooit afwezig was, zeer sociaal, zeer beleefd en respectvol en altijd zeer gemotiveerd is. Hij onderstreept dat verzoekers vlugge vooruitgang in het leren van het Frans zeer indrukwekkend was en dat hij blijk gaf van een groot aanpassingsvermogen (aanvullende nota, stuk 1d). Een coördinatrice MENA geeft in haar brief aan dat verzoeker tijdens zijn verblijf in het opvangcentrum zeer respectvol was ten aanzien van regels en adviezen alsook zeer beleefd. Wegens zijn briljante intelligentie wist verzoeker snel goed Frans te spreken en gaf hij blijk van voorbeeldig gedrag. Hij was een voorbeeld voor de andere jongeren voor wat betreft gedrag, motivatie en integratie. Omdat hij niet meteen kon worden ingeschreven in een school, startte verzoeker met zelfstudie (zoals Frans via YouTube, volgens het verzoekschrift) en motiveerde hij anderen om de taal ook te leren (aanvullende nota, stuk 1e). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 18 september 2023 verklaarde verzoeker dat hij tolkte voor de mensen in het opvangcentrum in het Frans en daardoor veel vrienden had, niet alleen Afghanen maar ook zwarte mensen (NPO, p. 15).

Na een jaar DASPA, werkte verzoeker vervolgens in verschillende fabrieken, waaronder een koekjesfabriek, en woont hij momenteel op een privéadres in Vlaanderen waar hij, met ondersteuning van Fedasil, zelf zijn huur betaalt (verzoekschrift; verklaringen terechtzitting). Verzoeker legt een referentiebrief van een Vlaamse werkgever van 16 januari 2024 voor waarin hij wordt beschreven als iemand met sterke morele waarden die een positieve bijdrage aan de Belgische samenleving wil leveren (aanvullende nota, stuk 1c). Verzoeker legt ook loonbrieven voor ter staving van zijn werkzaamheden (aanvullende nota, stuk 3).

In zijn vrije tijd doet verzoeker aan MMA en kickboksen (aanvullende nota, stuk 5).

Verzoeker verklaart reeds een jaar een liefdesrelatie te hebben met een Oekraïense vluchteling die in Duitsland woont. Hij legt ter staving daarvan een brief voor van zijn vriendin van 21 april 2025 waarin zij verklaart de intentie te hebben om met hem te trouwen (aanvullende nota, stuk 1b). Verzoeker legt ook foto's neer van hun relatie (aanvullende nota, stuk 4).

Ten slotte legt verzoeker nog verschillende getuigenverklaringen voor van personen die hij ter terechtzitting identificeert als vrienden, collega's en sociale werkers die getuigen over zijn karakter en zijn integratie in België (aanvullende nota, stukken 1f, 1g en 1h) alsook enkele foto's van zijn mannelijke en vrouwelijke vrienden in België (aanvullende nota, stuk 5).

Ter terechtzitting van 8 augustus 2025 bevraged, verklaart verzoeker dat hij op jonge leeftijd naar Europa is gekomen, dat hij de gewoontes en taal heeft overgenomen, dat hij een diverse vriendengroep heeft, dat hij tegen de taliban is en zich vooral verzet tegen het gegeven dat meisjes niet meer naar school kunnen na 12 jaar en dat vrouwen geen rechten meer hebben. Hij wijst er verder op dat hij de taliban-regels niet kent aangezien hij Afghanistan op 10-jarige leeftijd heeft verlaten, voor hun machtsovername, en dus hun regime nooit heeft gekend.

In de aanvullende nota wordt benadrukt dat verzoeker reeds tien jaar afwezig is uit Afghanistan. In het verzoekschrift wordt ook aangestipt dat verzoeker geen familielid meer heeft in Afghanistan en ook geen enkel netwerk, zoals verzoeker ook verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud (NPO, p. 7-8). Ter terechtzitting van 8 augustus 2025 bevestigt verzoeker dat zijn naaste familie zich nog steeds in Pakistan bevindt, hetgeen nergens wordt betwist.

Tijdens de terechtzitting van 8 augustus 2025 valt verzoeker flauw en wordt hij nadien per ambulance naar het ziekenhuis gebracht. Bij zijn aanvullende nota bevindt zich een stuk 1a waarin verzoeker verklaart dat hij lijdt onder een ernstige stress- en angstproblematiek en daarvoor psychofarmaca neemt, met name het medicament Lyrica.

5.9. Uit het geheel van de verschillende stukken, getuigenissen en verklaringen, volgt dat verzoeker zich minstens één van de landstalen eigen heeft gemaakt, hier heeft gewerkt, zich openstelt voor en actief participeert in de Belgische samenleving en dat hij in dit alles wordt gesteund door een sociaal netwerk dat hij rond zich heeft weten uit te bouwen. Het geheel van de voorliggende elementen noopt er toe vast te stellen dat verzoeker sinds zijn binnenkomst als niet-begeleide minderjarige werd blootgesteld aan de diversiteit van de Belgische samenleving. Al die tijd is hij onmiskenbaar ondergedompeld in de Belgische samenleving die is gebaseerd op opvattingen, waarden en normen die de uitdrukking vormen van grondrechten die zijn verankerd in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zoals gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid. Tijdens zijn maatschappelijke participatie alhier is verzoeker derhalve onvermijdelijk in contact gekomen met opvattingen, waarden en normen die eigen zijn aan de Belgische samenleving.

Zo uit het geheel van de voorgelegde getuigenissen, zijn scholing, werkervaring en activiteiten in België als dusdanig niet noodzakelijk blijkt dat verzoeker volledig is 'verwesterd', in de zin dat hij zich Belgische en Europese waarden en normen daadwerkelijk eigen heeft gemaakt en deze heeft geïnternaliseerd, kan in deze niet worden uitgesloten dat hem een dergelijke internalisering, of minstens een beïnvloeding, zal worden toegeschreven en dat hij als 'verwesterd' zal worden beschouwd.

Er kan immers niet aan worden voorbijgegaan dat verzoeker tijdens zijn maatschappelijke participatie onvermijdelijk werd en wordt geconfronteerd met buitenlandse waarden, in casu Europese waarden, een Europese manier van leven alsook met gedragingen en opvattingen die door de taliban als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden beschouwd.

Dit alles vindt plaats tijdens zijn (sociale) ontwikkeling als minderjarige, adolescent en jongvolwassene, een cruciale levensfase waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden en die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. De jaren van adolescentie en jongvolwassenheid vormen immers een belangrijke en bijzondere leeftijdsfase, waarin eigenheid, het vormen van een eigen identiteit, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen. Verzoekers (sociale) ontwikkeling in België vloeit voort uit onder andere zijn ervaringen op school, zijn tewerkstelling, zijn vrijetijdsbesteding, diverse sociale contacten alsook het zich eigen maken van één van de landstalen. Bovendien moet rekening worden gehouden met verzoekers scholing in een 'westers' onderwijssysteem dat wordt afgekeurd door het huidige talibanregime. Overigens blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in Pakistan op school Engels heeft geleerd (NPO, p. 7).

Verzoeker is aldus in een identiteitsvormende fase van zijn leven blootgesteld aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die heden gelden in de Afghaanse samenleving onder het talibanregime zoals hoger beschreven, omdat ze haaks staan op het gedachtegoed van de taliban of als afwijkend worden beschouwd in de Afghaanse samenleving, waaronder principes van (religieuze) verdraagzaamheid, gelijkheid tussen mannen en vrouwen en vrijheid van meningsuiting.

Er kan bijgevolg, gelet op verzoekers jonge leeftijd bij aankomst en het geheel van zijn traject in België, redelijkerwijze worden aangenomen dat dit alles een impact heeft (gehad) op zijn (sociale) ontwikkeling en zijn opvattingen als minderjarige, adolescent en jongvolwassene en de wijze waarop hij zich heden gedraagt. Het is aannemelijk dat hij, gelet op zijn traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving, zich onbewust 'westerse' opvattingen, gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt die zijn denken en/of doen hebben gewijzigd, zoals ook blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier en de verklaringen ter terechtzitting. De Raad benadrukt dat dit proces op zich al in belangrijke mate het risico verhoogt dat hij in geval van terugkeer naar zijn herkomstland zal opvallen en zal worden gepercipieerd als aangetast door Europese waarden en normen waardoor hij onder de negatieve aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap.

Zulks volgt ook uit zijn oprechte, doorleefde en overtuigende verklaringen ter terechtzitting van 8 augustus 2025 waar verzoeker uiting geeft aan zijn mening over de wijze waarop vrouwen onder het talibanregime worden behandeld. Verzoeker spreekt zich daardoor, minstens impliciet, uit over fundamentele aspecten van de maatschappijvisie van het huidige talibanregime, de door dat regime gehanteerde methodes en de wijze waarop dit regime vormt geeft aan de Afghaanse samenleving, gelet op het onderwijsverbod ten aanzien van meisjes en vrouwen boven de 12 jaar alsook de gendersegregatie ten aanzien van vrouwen (EUAA, "Country guidance: Afghanistan", mei 2024, p. 71-79; EUAA "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 99-114). Verzoeker geeft hierdoor uiting aan een maatschappijvisie die niet strookt met de visie van het huidige talibanregime.

Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij zijn opvattingen over het verbod op onderwijs voor meisjes boven de twaalf jaar en de gendersegregatie onder het huidige talibanregime, in geval van terugkeer naar Afghanistan en zijn lokale gemeenschap verbergt of zelfs daarin steeds zou slagen. Er kan bijgevolg in casu voor verzoeker worden aangenomen dat hij hierdoor eveneens in de kijker dreigt te lopen van het

talibanregime of de lokale gemeenschap en ook om die reden zal worden gepercipieerd als aangetast of beïnvloed door de waarden en normen van een 'westerse' samenleving.

Gelet op verzoekers opvattingen kan in deze niet worden uitgesloten dat hem minstens een internalisering of beïnvloeding van buitenlandse, in casu Europese, waarden zal worden toegeschreven. Dit alles vergroot in belangrijke mate het risico dat hij, in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst, zal opvallen in de lokale gemeenschap en door de lokale talibanleiders zal worden gepercipieerd als verwesterd, dit is aangetast door niet-Afghaanse waarden, niet-islamitische opvattingen, gebruiken, normen en waarden, met name aangetast en beïnvloed door buitenlandse (in casu: Europese) waarden en normen.

Hierbij wordt aangestipt dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan op onontkoombare wijze in contact zal komen met de taliban, de huidige de facto-autoriteit, en zal worden geconfronteerd met een Afghaanse samenleving die sinds zijn vertrek in 2015 erg is gewijzigd. Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet daarom rekening worden gehouden met de voormelde huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze (en veranderlijke) richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd na de machtsovername in augustus 2021 en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven. Zoals reeds vermeld, werden deze regels en normen sinds de machtsovername door de taliban, de huidige de facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk verstrengd. Dit talibanbeleid is gedurende verzoekers afwezigheid verder geëvolueerd en verscherpt, met name wordt een zuivering van de Afghaanse samenleving nagestreefd waarbij het land evolueert naar een theocratische politiestaat met zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die toezien op de regulering van het dagelijkse leven volgens de sharia, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken. Dit alles is geculmineerd in de moraliteitswet van 21 juli 2024.

Er kan in deze geen abstractie worden gemaakt van elementen eigen aan verzoeker, met name: (i) het feit dat hij op 9 à 10-jarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten in 2015 en dus voor de machtsovername door de taliban, (ii) zijn inmiddels 10-jarige afwezigheid uit Afghanistan, (iii) zijn binnenkomst als niet-begeleide minderjarige en verblijf van meer dan 3 jaar in België, (iv) zijn traject en ervaringen in de Belgische samenleving en actieve deelname eraan zoals onder meer blijkt uit de bijgebrachte stukken en verklaringen en (v) het gegeven dat hij heden nog steeds een jongvolwassene is.

Gelet op deze individuele omstandigheden kan niet worden uitgesloten dat verzoeker zijn ervaringen en traject tijdens zijn verblijf in België alsook zijn (nog steeds in ontwikkeling zijnde) 'Europese' opvattingen, gedragingen en kenmerken die hij gedurende zijn verblijf in België heeft verworven, niet steeds zal kunnen verhullen of zich er zelfs niet van bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen die onder het taliban-regime aanzienlijk werden aangescherpt alsook de verstrengde wetgeving, voorschriften, gebruiken, aanbevelingen, regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals heden vormgegeven door de taliban, in acht zal moeten nemen en naleven. Dit is des te meer het geval gezien verzoeker, gelet op zijn leeftijd, met Europese of zgn. 'westerse' normen en waarden in contact is gekomen tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als jongere.

Zelfs als men ervan uitgaat dat van hem kan worden verlangd dat hij deze aspecten van zijn leven verborgen houdt, is de Raad er niet van overtuigd dat verzoeker in staat zou zijn deze ervaringen, opvattingen en gedragingen voldoende te verbergen, noch dat dit voldoende zou zijn om de risico's waarmee hij wordt geconfronteerd weg te nemen. De Raad komt tot deze conclusie, met name gelet op zijn bevindingen omtrent de aard van het huidige repressieve regime in Afghanistan, de noodzaak om actief en consequent te voldoen aan de verschillende geldende regels en beperkingen die vrijwel elk aspect van het leven bepalen om negatieve aandacht en mishandeling te vermijden, de rapporten waaruit blijkt dat de naleving actief wordt gecontroleerd door de taliban en andere leden van de Afghaanse gemeenschap, en de meldingen dat de taliban op willekeurige en onvoorspelbare wijze optreden.

Gelet op zijn afwezigheid van 10 jaar uit Afghanistan alsook zijn traject en ervaringen in Europa gedurende zijn verblijf van meer dan 3 jaar sinds 2022 en de opvattingen en gedragingen die hij in België heeft ontwikkeld als minderjarige, adolescent en jongvolwassene, is het verder niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving.

In de mate dat verzoeker bekend was met de Afghaanse waarden en normen bij zijn vertrek uit Afghanistan in 2015, moet worden aangestipt dat de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving niet meer volledig de Afghaanse waarden en normen weerspiegelen waarmee verzoeker in Afghanistan/Pakistan is opgegroeid en die hem bekend zouden zijn. Zoals reeds vermeld, werden deze regels en normen sinds de machtsovername door de taliban, de huidige de facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk verstrengd. Dit taliban-beleid is verder geëvolueerd en verscherpt, met name wordt een zuivering van de Afghaanse samenleving nagestreefd waarbij het land evolueert naar een theocratische politiestaat met zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die toezien op de regulering van het dagelijkse leven volgens de sharia, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken. Dit alles is geculmineerd in de moraliteitswet van 21 juli 2024. Verzoeker, die ruim voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021 uit Afghanistan is vertrokken, is hiermee niet vertrouwd.

Verzoeker heeft hier geen recente ervaring mee; hij heeft Afghanistan in 2015 verlaten, dus ruim voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Gelet op het feit dat niet wordt betwist dat hij enige tijd in Pakistan heeft verbleven, kan verder niet blijken dat verzoeker in het verleden veel ervaring heeft gehad met het leven onder de taliban. De politiek-religieuze context in Afghanistan en de religieuze, morele en sociale regels en normen in het land zijn sinds zijn vertrek in 2015 uit Afghanistan dermate ingrijpend gewijzigd en verstrengd dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker niet of onvoldoende vertrouwd is met de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden, het risico loopt zelfs onbewust de vigerende regels en normen te overtreden en hierdoor nog meer in de negatieve aandacht van lokale talibanleiders te komen. Zijn onvertrouwdheid klemt des te meer gelet op de onvoorspelbaarheid en veranderlijkheid van de regels opgelegd door de taliban als de de facto-autoriteit, de lokale verschillen en verzoekers individuele omstandigheden. Dit verhoogt bijkomend het risico dat hij door zijn gebrek aan vertrouwdheid met deze actuele realiteit van verstrengde religieuze en maatschappelijke regels onder de negatieve aandacht van zowel de lokale gemeenschap als de taliban kan komen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Er kan verder niet worden uitgesloten dat verzoeker, gelet op zijn profiel en individuele omstandigheden, zijn verworven opvattingen, gedragingen en traject tijdens zijn verblijf in België, niet steeds zal kunnen verhullen wanneer hij bij terugkeer naar Afghanistan opnieuw de plaatselijke gebruiken en normen die onder het taliban-regime aanzienlijk werden aangescherpt alsook de verstrengde wetgeving, voorschriften, gebruiken, aanbevelingen, regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals heden vormgegeven door de taliban, in acht zal moeten nemen en naleven.

Dit alles kan de zichtbaarheid van verzoeker bij terugkeer verder verhogen bij doorreis of bij aankomst in zijn regio van terugkeer in Afghanistan en verhoogt bijkomend het risico dat hij, door zijn gebrek aan vertrouwdheid met deze huidige realiteit van verstrengde religieuze en maatschappelijke regels, de negatieve aandacht van zowel de lokale gemeenschap als de taliban zal trekken in geval van terugkeer naar Afghanistan. De vraag of verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, gaat voorbij aan de hierboven geschetste huidige realiteit in Afghanistan en doet geen afbreuk aan het feit dat, gelet op zijn vertrek uit dat land ruim voor de machtsovername, de lange duur van zijn afwezigheid gedurende 10 jaar uit Afghanistan en zijn verblijf van meer dan 3 jaar in België, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet vertrouwd is met de huidige religieuze, sociale en morele wetten en normen zoals vormgegeven door het huidige talibanbewind, dat nu, in tegenstelling tot de periode van verzoekers vertrek, de de facto-autoriteit is in Afghanistan.

Er werd reeds op gewezen dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd en dat de taliban goed op de hoogte zijn van wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. Dit vergroot in belangrijke mate het risico dat verzoeker, in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst, het dorp Poulat Khan in de provincie Maidan Wardak, zal opvallen in de lokale gemeenschap en door de lokale talibanleiders zal worden gepercipieerd als 'verwesterd'.

De Raad stelt vast dat er rapporten zijn die aangeven dat afgewezen asielzoekers uit Europa argwaan kunnen wekken met betrekking tot de mate waarin zij 'besmet' zijn door Europese levenswijzen en zich hebben ingelaten met verboden gedrag, dat er voorbeelden zijn van burens die vragen stellen over de tijd die uitgezette personen in het Westen hebben doorgebracht, hun gedrag inspecteren en zoeken naar tekenen van verandering en dat ogenschijnlijk kleine beschuldigingen zich gemakkelijk kunnen verspreiden en tot conflicten kunnen leiden (EUAA, *Country guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 59). Dit ondersteunt de conclusie dat zelfs kleine afwijkingen in gedrag of geruchten over activiteiten in het Westen voldoende kunnen zijn om negatieve aandacht van de taliban en/of de lokale gemeenschap te wekken.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat bronnen benadrukken dat het voor terugkeerders van groot belang is om in Afghanistan over een sociaal netwerk te beschikken. Terugkeerders die niet (meer) gewend zijn aan de huidige Afghaanse normen en verwachtingen onder het talibanregime en geen ondersteunend netwerk in Afghanistan hebben en/of een sterk accent hebben wegens een langdurig verblijf in het buitenland, kunnen moeilijkheden ervaren bij het vinden van werk en onderdak (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 95). In het verzoekschrift stipt verzoeker aan dat hij geen familieleden meer heeft in Afghanistan die voor hem zouden kunnen zorgen of hem zouden kunnen helpen om een job en huisvesting te vinden daar zijn naaste familie in Pakistan verblijft. Hij verwijst hierbij naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 7-8). Zoals vermeld, bevestigt verzoeker ter terechtzitting van 8 augustus 2025 dat zijn naaste familie zich nog steeds in Pakistan bevindt, hetgeen nergens wordt betwist.

De Raad stipt aan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet mag beperken tot een onderzoek van elk element eigen aan verzoeker apart, maar dat het geheel van verzoekers individuele omstandigheden in onderlinge samenhang moet worden gezien. De beoordeling of er sprake is van een gegronde vervolgingsvrees moet worden gemaakt op basis van alle relevante factoren die het risico op vervolging kunnen vergroten. Er moet ook rekening worden gehouden met de mogelijkheid dat een aantal individuele factoren, wanneer ze afzonderlijk worden beschouwd, op zich geen risico op vervolging vormen, maar dat dezelfde factoren, wanneer ze cumulatief worden beschouwd en in het licht van de algemene situatie in het betrokken land, wel een reëel risico en dus een gegronde vervolgingsvrees kunnen opleveren.

Met andere woorden, het cumulatief effect van alle individuele omstandigheden moet in overweging worden genomen bij de risicobeoordeling.

5.10. Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie over de huidige Afghaanse context onder het talibanregime en de algemene mensenrechtensituatie in Afghanistan.

De Raad is van oordeel dat, gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoekers specifieke situatie zoals besproken in punten 5.8 en 5.9, hij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij, hetzij op doorreis, hetzij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

Rekening houdend met zijn vertrek uit Afghanistan op 9 à 10-jarige leeftijd en dus ruim voor de machtsovername door de taliban, de lange duur van zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds 2015, zijn verblijf in Pakistan, zijn verblijf in België van meer dan 3 jaar, zijn traject en zijn sociale ontwikkeling alhier tijdens vormende jaren als niet-begeleide minderjarige, adolescent en jongvolwassene en zijn verworven opvattingen, bestaat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker, zelfs indien hij met behulp van een netwerk aldaar inspanningen zou doen om zich aan te passen aan de heersende normen in zijn regio van terugkeer in Afghanistan, door de taliban dan wel door de lokale gemeenschap zal worden gepercipieerd als een persoon die verwesterd is, dit is aangetast door niet-Afghaanse of niet-islamitische opvattingen, gebruiken, normen en waarden of als beïnvloed door buitenlandse (in casu: Europese) waarden, en/of, minstens, zal worden beticht van normoverschrijding. Het loutere gegeven dat verzoeker nog contact heeft met landgenoten hier in België of via sociale media alsook met zijn familie in Pakistan, is, gelet op het geheel van wat voorafgaat, geen voldoende zwaarwichtig element dat aan het voorgaande afbreuk kan doen. Overigens moet hier worden benadrukt dat niet afdoende blijkt dat verzoeker nog een duurzaam netwerk heeft in Afghanistan waarop hij zou kunnen steunen om zich te herintegreren in de Afghaanse samenleving, nu zijn volledige naaste familie nog in Pakistan verblijft. Dat hij nog contact met zijn familie in Pakistan onderhoudt in het Pashtou, kan het voorgaande niet in een ander daglicht stellen, nu zijn naaste familie in Pakistan evenmin recente ervaring heeft met het leven onder de huidige de facto-overheid. Bovendien kan verder niet worden uitgesloten dat hij in geval van terugkeer door de eigen gemeenschap kritisch zal worden bekeken en mogelijk zal worden geconfronteerd met stigmatisering en discriminatie omwille van zijn verblijf in Europa waarbij er, gelet op zijn individuele omstandigheden, ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen, daar hij op 9 à 10-jarige leeftijd uit Afghanistan vertrok. Verzoeker wijst er terechtzitting terecht op dat hij de taliban-regels niet kent aangezien hij Afghanistan op 10-jarige leeftijd heeft verlaten, voor hun machtsovername, en dus hun regime nooit heeft gekend.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die worden beschouwd als ‘verwesterd’ het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat, zoals reeds aangehaald, de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

Rekening houdend met het geheel van zijn individuele omstandigheden, kan niet worden uitgesloten dat verzoeker een politieke overtuiging zal worden toegeschreven, die ingaat tegen het gedachtegoed, het beleid en het regime van de taliban. De Raad herinnert eraan dat een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is immers ook kan worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 36). Gelet op het voorgaande en gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie is de vraag of verzoeker zich nog zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse levenswijze niet relevant, nu hierboven is vastgesteld dat hem een politieke overtuiging zal worden toegeschreven die haaks staat op het gedachtegoed van de taliban en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij omwille van deze toegeschreven politieke overtuiging aan daden van vervolging wordt onderworpen ingeval van terugkeer.

5.11. Gelet op het cumulatief effect van verzoekers individuele omstandigheden, zoals zijn vertrek uit Afghanistan op zeer jonge leeftijd in 2015, ruim 10 jaar geleden, zijn verblijf in Pakistan, het gebrek aan een ondersteunend netwerk in Afghanistan, zijn verblijf en traject in België gedurende cruciale jaren voor zijn sociale ontwikkeling, de verschillende stukken in het rechtsplegingsdossier, zijn verklaringen ter

terechtstelling, zijn psychische kwetsbaarheid, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het talibanregime en beoordeeld in het licht van de actuele landeninformatie over de algemene mensenrechtensituatie in Afghanistan, met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan op jonge leeftijd hebben verlaten, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Er kan in verzoekers geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke overtuiging.

Tevens is er voor verzoeker in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* (p. 120-123) bijgetreden, met name dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan zou worden beschuldigd. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Aangezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigings-alternatief zich niet verder op. De EUAA *“Country Guidance”* concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 124-126).

5.12. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven en stukken, alsook de argumentatie van de verwerende partij, die geen nota met opmerkingen heeft ingediend, niet verder te onderzoeken en te bespreken. De verwerende partij was verder afwezig ter terechtzitting en nam daardoor geen standpunt in met betrekking tot verzoekers aanvullende nota of andere elementen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO